



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14542/2023
14.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „ЈУГО КАОЛИН“ ДОО Београд, кога заступа пуномоћник Весна Живковић, адвокат у ..., против тужене РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зајечару, ради утврђења права коришћења и државине на непокретности, вредност предмета спора 100.000,00 динара одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2593/22 од 23.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2593/22 од 23.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2593/22 од 23.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Зајечару П 3833/21 од 28.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се према туженој утврди да је тужилац по основу одржаја носилац права коришћења на кп.бр. .. КО ..., потес „кључ“ у површини од 405 м2, грађевинско земљиште изван грађевинског подручја, земљиште под зградом и другим објектом, као и држалац по основу градње објекта бр. 1 на кп.бр. .. КО ..., потес „кључ“ у површини од 405 м2, остале зграде, број етажа приземље 1, све из листа непокретности .. КО ..., што је тужена дужна да призна и да трпи упис наведених права тужиоца код СКН Зајечар са обимом 1/1. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој, на име накнаде парничних трошкова, исплати износ од 51.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2593/22 од 23.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се утврди према туженој да је тужилац по основу одржаја носилац права коришћења на катастарској парцели одређеној у изреци првостепене пресуде, односно да се утврди да је држалац по основу градње објекта на истој парцели, према подацима из катастра непокретности наведеним у изреци првостепене пресуде. Према разлозима нижестепених одлука, тужилац на основу Уговора о купопродаји од 26.05.2004. године закљученим са ДП Рудник кварцног песка „Србокварц“- у стечају није могао стећи право својине, па ни право коришћења на делу предметних непокретности који су били у својини другог правног лица ЗЗ „Прогрес“ Рготина, већ само на имовини која је припадала ДП Рудник кварцног песка „Србокварц“ у стечају и коју је купио у стечајном поступку од наведеног предузећа. По налажењу другостепеног суда тужилац није имао закониту државину на предметним непокретностима, јер није имао правног основа за стицање права својине или права коришћења на непокретностима које су биле у својини ЗЗ „Прогрес“ Рготина. Такође, тужилац није имао ни савесну државину предметних непокретности, јер је у Уговору купопродаји од 26.05.2004. године наведено да ДП Рудник кварцног песка „Србокварц“ Рготина у стечају тужиоцу продаје своју целокупну непокретну и покретну имовину, а одредбама чл. 3. и 4. наведеног уговора, су таксативно наведене катастарске парцеле и објекти који су предмет купопродаје и у тим члановима нису наведени ни предметна парцела ни објекат, тако да је тужилац знао да исте није купио. Стога, нижестепени судови закључују да тужилац није имао закониту и савесну државину на предметним непокретностима, због чега су одбили тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Погрешна примена материјалног права на коју ревидент указује у погледу оцене савесности његове државине, не може сама по себи бити основ за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нижестепени судови су на основу свих изведених доказа и утврђеног чињеничног стања закључили да тужилац нема савесну државину предметних непокретности у целисти, који закључак заснивају на недоказаној чињеничној тврдњи да је тужилац, који је уписан у катастру непокретности са правом коришћења у уделу од 81/401 и на објекту као држалац у уделу од 81/401, прибавио правним послом имовинску целину у оквиру које би требало да се налазе и предметне непокретности. Међутим, из уговора о продаји од 26.05.2004.

године, нижестепени судови су утврдили да спорне непокретности нису биле предмет купопродаје, те да стога ни тужилац иако тврди да је у њиховом поседу, није могао оправдано веровати да је (искључиви) корисник спорних непокретности (у смислу права коришћења), па се стога не може сматрати савесним држаоцем, мимо идеалног дела са којим је уписан у катастру непокретности, у коме налази да тужилац нема правног интереса да тражи утврђење истих права у судском поступку. Ревидент у суштини побија правилност утврђеног чињеничног стања о стицању непокретности куповином имовине ДП Рудник кварцног песка „Србокварц“, што не може бити основ за посебну ревизију. Позивање тужиоца на другачије одлуке ревизијског суда у којима је такође расправљано питање савесности државине код тужби за утврђење права својине на основу одржаја, не могу представљати разлог за уједначавање судске праксе јер су те одлуке засноване на другачијем чињеничном утврђењу. Из наведених разлога нема потребе у конкретном спору за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу дана 02.10.2020. године. Вредност предмета спора коју је тужилац означио износи 100.000,00 динара, што представља противвредност од 850,51 евро по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. истог закона прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају означена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић